

Voetbal in Duitsland

Aflevering 4 alweer uit de serie; na bijdragen over voetbalwedstrijden in Noorwegen, Denemarken en Duitsland nu iets geheel anders: bezien vanuit het oogpunt van de scheidsrechter!

Nadat ik in oktober mijn Duitse scheidrechtersdiploma heb gehaald ben ik niet zoals het gros van mijn cursusgenoten bij de D-Jugend begonnen met fluiten maar meteen bij de B-Jugend. Op een mooie donderdagavond moest ik in Oberlangen de wedstrijd Langen-Neulangen tegen Raspo (Rasensport) Lathen im B-Jugendbereich fluiten. Oorspronkelijk was de wedstrijd voor zaterdagmiddag gepland maar het naar voren zetten kwam mij niet slecht uit; nu kon ik vanuit mijn werk in Papenburg meteen door, scheelt weer kilometers!

En zo zakte ik in rustig tempo de B 70 af, nam in een chauffeurscafé in Herbrum een portie friet met Bratwurst en was desondanks al om kwart voor 6 bij de Sportplatz. Vijf kwartier te vroeg, maar ach, het was mooi weer, dus daar maalde ik niet om.

Heel lang, een beetje tè lang naar mijn zin, gebeurde er niets. Eindelijk, tegen half 7, kwamen de eerste scooters het terrein op, en tenslotte arriveerde een man op de fiets met een sleutel en kon de hele kudde naar binnen.

Mijn eerste taak is het controleren van de mappen met spelerspassen. Kloppen de vrijgaves, zijn de pasfoto's van een stempel voorzien, is er überhaupt een pasfoto?? Bij Lathen was alles in orde, bij Neulangen klopten 3 passen niet. Dat moet dan allemaal op het wedstrijdformulier worden vermeld, met 13-cijferig pasnummer erbij.

Daarna volgt de veldcontrole. De lijnen waren niet echt duidelijk maar om nu het hele veld nog eens te laten krijten ging me ook wat ver. De verlichting (Flutlicht) was goed, er kon wat mij betreft worden gespeeld. Ik heb ook meegemaakt dat er helemaal geen lijnen waren, moest die arme leider eerst met de krijtwagen het hele veld rond.....

Tijdens de warming-up viel me het verschil tussen beide teams al op, en de leider van Neulangen bevestigde mijn vermoeden: hij had een relatief onervaren team, 1 speler speelde zelfs voor het eerste jaar. Omdat Neulangen maar 12 spelers had was er een zgn. 9-er Mannschaft aangemeld, een team dat met 9 man speelt i.p.v. 11. In zo'n geval speelt de tegenstander ook met 9 man, bij B-junioren op een normaal veld, en wel 2x 35 minuten. Het fenomeen van de 9-er Mannschaften speelt vooral bij B- en A-junioren, ik heb zelfs een wedstrijd gefloten waarin gecombineerde A/B-negentallen tegen elkaar speelden, zo hoog is af en toe de nood. In dat licht bezien vind ik persoonlijk dit een hele goede oplossing; het kan echter voor het team dat wel 16 spelers ter beschikking heeft heel vervelend zijn om dan 7 reserves te hebben.....

Vanaf het begin waren de verhoudingen duidelijk. Lathen was beter, feller en ervarener, had bovendien de beschikking over Michael Wiggerthale, een kleine felle donder die iedere trainer in zijn team wil hebben. Michael schoffelde dat het een lieve lust was, veroverde ballen, gaf prima passes, scoorde. Maar zijn grootste kwaliteit vond ik het feit dat hij alle ballen, hoe ongelukkig aangespeeld ook, toch kon aannemen en vrijwel meteen – goed-doorspeelde.

Al in de eerste minuut scoorde hij, en daarmee was de wedstrijd meteen van de spanning beroofd, na een 0-6 ruststand werd het uiteindelijk 1-7.

Het fluiten in Duitsland gaat heel anders als in Nederland. Ik heb hier niet de beschikking over Linienrichter en moet dus zelf beoordelen of sprake is van buitenspel. Als het spel op en neer golft is dat wel eens moeilijk, gelukkig begrijpen de spelers dat ook en accepteren ze vrijwel altijd zonder morren mijn beslissing. Het maakt dan natuurlijk wel verschil of je zoals ik met de spelers meeloopt en er steeds zo dicht mogelijk bovenop zit of dat je vanuit de middencirkel van boven je bierbuik probeert te beoordelen of er 30 meter verderop iemand buitenspel loopt, wat ik ook heb zien gebeuren.....

Gevolg is dan ook dat ik veel langer voor de bal blijf lopen dan in Nederland. Verder is het natuurlijk zinloos om “in de diagonaal” te lopen, in de regel loop ik iets uit het midden van het veld, uiteraard ook afhankelijk van de spelsituatie.

Het is me opgevallen dat de Duitse jeugd over het algemeen gedisciplineerder is dan de Nederlandse, niet alleen op het voetbalveld maar ook op de scholen merk ik dat. Het is goed om te horen hoe een speler die zich opwindt door enige teammaats met de uitroep “Ruhe!” tot kalmte wordt gemaand, maakt het voor mij niet moeilijker.....

Leuk is ook om te zien hoe beide teams elkaar voor de wedstrijd begroeten. De spelers stellen zich aan weerszijden van de middenlijn op en schudden hun overbuurmannen de hand. De spelers die het dichtst bij mij staan schudden mij de hand, en dan wordt getosst. Na de toss roep ik dan: “Ich fordere auf zum Sportgruß” oftewel “ik vraag jullie elkaar te begroeten” en dan roept de aanvoerder van de gasten: “Wir begrüßen (naam van de thuisclub) und den Schiri (scheids) mit einem (en dan roepen alle spelers een tevoren ingestudeerde yell, vaak “Gut Sport”). Vervolgens is het de beurt aan de thuisclub voor hetzelfde ritueel.

Na afloop van de wedstrijd stellen de spelers zich wederom aan weerszijden van de middenlijn op. Ik noem dan de uitslag (“Endergebnis heute 1 zu 7”) en roep de spelers op afscheid van elkaar te nemen (“Ich fordere auf zum verabschieden”). De aanvoerder van de gasten roept dan “Wir verabschieden uns von (naam van de thuisclub) und dem Schiri mit einem (alle spelers roepen hun yell)” en dan volgt de thuisclub weer.

Na de wedstrijd geef ik de mappen met spelerspassen terug, als ik een rode kaart heb gegeven (1x tot dusverre) haal ik de pas van de betreffende speler uit de map en stuur deze samen met het wedstrijdformulier en een apart rapport naar de wedstrijdleader in Papenburg.

Dan komt het bijzondere: de leider van de thuisclub wil kassieren en vraag mij: “Wieviel bekommen Sie?” De scheidsrechters worden hier namelijk betaald voor hun dienst, voor een wedstrijd bij de B-junioren is dat EUR. 11,50, bij A-junioren EUR. 12,50 en bij senioren EUR. 15,-, plus nog een bedrag van EUR. 0,26 per gereden kilometer. De afstand Zollstraße 1 – Sportplatz Niederlangen is 13 kilometer, ik deklareer dan dus een bedrag van EUR. 6,76 aan reiskosten = totaal afgerond EUR. 18,-. Zo verdien ik ieder wedstrijd zo rond de 20 euro, is toch mooi meegenomen.

Opgewekt rijd ik door het pikdonkere landschap naar huis. Het leven is goed in dit deel van de wereld: we hebben een plezierige Nachbarschaft, kennen de omgeving inmiddels, hebben al een aantal van de vele mogelijkheden hier benut, kortom we voelen ons hier prima thuis. Er is hier altijd werk maar we doen dat werk over het algemeen met veel plezier en genieten dagelijks van datgene wat we hier tot stand hebben gebracht.

Heel soms missen we Bitgummole wel maar dat duurt gelukkig nooit lang. Daar was het goed, hier is het goed!

Groeten vanuit het Emsland,
Peter (en Jacqueline) Faber